

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any II

SETMANARI POPULAR
INCA 27 DE MAIG DE 1916

Núm. 74

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

DOCTRINA CATALANISTA

ESpanya I SES NACIONS

—Què és Espanya?
—Es un estat format pel lliure consentiment de varies nacions que varen unir-se.
—Què és Catalunya?
—Es una de les nacions que lliurement convingué unir-se a altres per formar l'Estat Espanyol.
—Espanya, doncs, ¿és la mare de ses nacions?
—No, senyor, ans bé és sa filla, puix fou engendrada per elles.
—Les nacions que formen Espanya ¿l'han estimada amb amor de mare?
—Sí, senyor.
—Podrieu citar algun cas històric?
—Quan la guerra de la Independència, els francesos desferen l'Estat espanyol i les seves nacions, lluitant pel seu compte, amb sa pròpia sang, tornaren a donar-li vida: això sols ho fan les mares.
—I l'Estat espanyol, ¿com ha pagat el deute?
—Com solen pagar-lo els fills desagraïts: negantels hi sos drets, prenent el que més estimaven.
—¿Quan Espanya ha negat sos drets a ses nacions?
—Quan ha volgut imposar-lis la voluntat sobirana de Castella, una d'elles.
—¿Quan els ha pres el que més estimaven?
—Al pendre'ls ses lleis, sos furs, sos costums i son llenguatge.
—¿Què deuen fer les nacions per vindicar-se?
—Exercir sa plena autoritat per reorganitzar l'Estat espanyol.
—Si lliurement convingueren formar l'Estat espanyol, ¿no podrien lliurement desfer-lo?
—No, senyor.
—¿Per què no?
—Perquè aquests lligams, com el del matrimoni, sols pot rompre'ls Déu, i convé que així sia per moralitat, per estabilitat i per donar-lo a una mutua confiança.
—¿Amb quin criteri s'ha de reorganitzar l'Estat espanyol?
—Minvant les atribucions de l'Estat, perquè les ha usat malament, i refermant la

personalitat de les seves nacions, perquè governin lo seu.

—A Catalunya ¿li convé molt aquesta reorganització?

—Sí, senyor, perquè és la que més s'estima i la que té més per perdre.

II

EL VER CONCEPTE DE PATRIA

—Espanya ¿no és, doncs, una nació?

—Es més que una nació, és una societat composta de nacions vives.

—¿Quina mena de vida ha de tenir Espanya?

—Una vida integral, és a dir, la vida que li resulta del viure propi de les nacions que la formen.

—Espanya, doncs, ¿no pot viure sense que les nacions visquin?

—No, senyor, com un bosc no és bosc si no hi viuen arbres.

—I les nacions ¿poden viure sense l'Estat espanyol?

—Sí, senyor, com els arbres poden viure separats uns dels altres, sense formar cap bosc.

—¿Costa molt de destruir un Estat?

—Una sola batalla perduda, la mort d'un rei, una revolta de la gent, poden destruir un Estat en un sol dia.

—¿Cosfa molt de mair una nació?

—Una nació s'ha anat formant en moltes centúries i sols pot desfer-se pedra a pedra en altres tantes.

—¿Podrieu citar un exemple d'eixa vida nacional?

—Catalunya ha viscut en opressió quatre centúries i no ha pas mort encara, puix dona senyals de vida plena.

—¿Quines són eixes senyals de vida?

—La florida de son idioma, l'amor de ses coses i la fe en la missió que Déu li fé reservada en el pervindre.

—¿Què ns diu dels que no volen ésser ni catalans, ni gallegos, ni andalusos, ni vascongats, ni aragonesos, sinó solament espanyols?

—Que són com els fills bords, que no coneixen a sa mare.

—I nosaltres ¿què som?

—Som catalans, gracies a Déu.

—¿Estimem a Espanya?

—Sí, senyor, com s'estima el casai de nostra mare, fet amb les seves suors i la seva sang.

—¿Què és, doncs, Catalunya per a vosaltres?

—Nostra bona mare i nostra vera patria.

—¿Com serà possible de moltes patries fer-ne un Estat fort i hu?

—Amb el llaç de l'amor, que és més fort i durable que les cadenes de la força.

J. RAVENTOS.

(Acabará).

Cançó pel Mes de Maria

Veniu fills de Maria,
al peu del seu altar,
amb flors que cada dia
el Maig fa germinar.

Per vos floreix la terra,
princesa del cel blau,
del liri de la serra
fins el modest cap-blau.

Per vos te cada dia
cançons el rossinyol,
aromes la masia,
tonada el fabiol.

Per vos tenim Maria
nosaltres un tresor,
tenim la simpatia,
d'amor del nostre cor.

Ompliu-nos de ventura
a vostre sant redós,

Oh Verge la més pura!

Oh Reina de les flors!

Les flors que el cel congria

en aquest més florir,

o bé d'emigrar a l'altre

gósar del infinit...

Del bé que al mon no's troba

ni mai es trobará,

el bé que sols se troba

al peu de vostre altar.

Veniu fills de Maria

al peu del seu altar,

amb flors que cada dia

el Maig fa germinar.

S. GUASP.

EDUCACIÓ

De deu anys a vintitres anys, Mary ha pianotat tres hores per dia. De tretze a dinou s'ha gastat els ulls en copiar—pitjor que guixos, pitjor que làmines encara,—estampes—pitjor que estampes,—estampetes—estampetes religioses... El primer exercici s'anomena «Música». El segon, «Dibuix». I tot plegat, «Educació».

Ve que Mary es casa. No és això una cosa impossible. Des del punt i hora que Mary es casa, el seu piano ja no es torna a obrir. La caixa de dibuix és enterrada en algun ombriu sostre-mort. Sis anys de la vida de Mary són enterrats allà. Tretze anys, jauen entre les tecles del piano, ocultes i silencioses.

Ell torna a obrir-se el dia que la filla de Mary té deu anys. Llavors es constata que l'instrument massa ha envellit i que cal un altre, consagrat a la «educació» de Mary la segona. La caixa de dibuix, que, a cada muda i cada gran «dissabte», ha reaparegut, lleugerament embrutadora i completament repugnant, consagrada a fer nosa, ara que es pensava de veure que hi havia encara d'aprofitable en ella, s'ha entaforat cobardament i, per més de recerarla, ja no se la troba enlloc. Es compra una nova caixa de dibuix. Damunt el nou piano, damunt la nova caixa de dibuix, Mary, filla de Mary, deixa transcórrer tretze anys de la seva vida. Ara es febleja, curant d'escamotejar, en fent escales, el dit del cor. Ara, en lloc de copiar un «Cordero de Dios, rogad por nosotros», o un «Mi yugo es ligero», es copia un sifon i un escardots dins un pot d'apotecari. Això s'anomena «darrers avenços pedagògics».

No hi ha raó perquè Mary, filla de Mary, no es casi també, arribats el dia i el quart d'hora. No hi ha raó per què bon punt casada no oblidí totalment el «Dibuix» i la «Música», l'estoig petit i l'estotx gran... Mary la tercera, Mary, filla de Mary, néta de Mary és vinguda a la vida. Ha crescut, creix. Ja té vuit anys, ja té nou anys... —Deu meu, no permetessin que la nova abominació es consumés! Deu misericordiós, confongueu la família de les Mary, colpiu-la d'algún espaventós daltabaix de fortuna! Que no es pugui comprar cap més piano, que calgui vendre el piano vell. Que Mary la tercera, òrfana de la més lleugera subvenció o auxili, hagi tot seguit de posar-se a treballar, a cusir per les cases, o a servir, o bé d'emigrar a Amèrica, per ajudar l'agricultura. Mira, Senyor, que si et distreies i enviaves la malvestat a mitges, o, tardant uns anys, donaves temps a Mary de començar la seva educació ja tot fóra perdut. Perque ella ja sabria un poc de pianotar i de copiar estampetes; i en lloc de l'abnegat cusir o de l'agil servei o de la sanitosa agricultura, ella es consagraria per vida a la música i el dibuix, per tal d'ensenyar aquestes arts i de fer-les avançar pedagògicament.

XENIUS.

De «La Veu de Catalunya».

ALLELUIA

Al novell Pare franciscà, fr.
Antoni Mojer en sa Missa Nova.

Enhorabona, alegria..!
Vosfron Pare beneït
segur que us abraçaria
amb un abraç infinit,
puis que amb santa coratgia
haveu elevat l'Ungit
fet manjar de cada dia...

—Sia sempre'l vostre pit
un cel ple d'Eucaristia!

Fiat, fiat!

B. GUASP d'ALARÓ.

21-Maig de 1916.

¡POR DIOS Y POR LA PATRIA!

(A los jóvenes Exploradores de Inca).

Con vivo interés esperábamos tener momento disponible u ocasión oportuna para ocuparnos, en las columnas de nuestro semanario, de vosotros, jóvenes Exploradores inquenses!

Acabais de asistir, en el corto espacio de tiempo de quince dias, al acto más conmovedor y trascendental de vuestra Federación: a la Promesa del Explorador; primeramente en la bella ciudad de Sóller, la de los naranjos, el verjel frondoso de Mallorca... y ultimamente en la populosa villa de Binisalem.

Nunca más oportunamente, pues, que ahora el ocuparnos de vosotros, que vais dejando ya huellas hermosísimas de vuestra acción en nuestra ciudad; nunca más a propósito, el alentaros con toda nuestra alma a que sigais resueltos y animosos por el camino emprendido, sin demayos ni titubeos, ahora en que aun aletean en vuestra fantasía los nobles ideales, que en pro de vuestra obra, concibierais en aquellos memorables dias; ahora que acabais de recibir tan altas lecciones de patriotismo... si quiera no haga con eso más que ayudaros a retener en vuestros corazones vuestros entusiasmos y anhelos.

¡Es tan hermoso y consolador ver como os adiestrais de cada día para la lucha por la regeneración que os está encomendada!

¡Cuán bella y simpática es, jóvenes Exploradores, la edad en que os encontráis! Recordad lo del joven del Evangelio: Jesús no tuvo más que mirarle, cuando se le presentó para pedirle consejos de vida eterna, para quedarse al momento por él atraído, para quererle enseguida... «Le vió y le amó»

Mas, si bella es vuestra edad, no es menos delicada. Componéis, jóvenes amados, la parte más flaca del cuerpo social. Los vientos impetuosos de las pasiones... los aguaceros de las influencias pecaminosas... Tenéis siempre a vuestro lado una fuerza que os inclina al mal, que os asedia continuamente. Si os sentís inclinados a

amar, se vale ella, de esta necesidad del alma, para presentaros objetos de seductoras apariencias que subyuguen vuestro corazón. Si sois de imaginación viva y ardiente de ella se vale también, esta fuerza maléfica, para presentaros la dicha con colores perniciosos y funestos...

Y a pesar de todo, a pesar de vuestra natural flaqueza, vosotros sois el porvenir. Vosotros mañana seréis los sillares sobre los que se sostendrá el edificio social, Vosotros llevais ya el germen de una sociedad que sucederá a la actual. Y por eso, para no ser ineptos, para poder intervenir activa, discreta y eficazmente en los destinos de vuestro pueblo, necesitáis una preparación. Pero no una preparación cualquiera, superficial, aparente, meramente externa, no: una preparación acabada. Porque la preparación que necesitáis para los combates de la vida, exige disciplina; porque la preparación que necesitáis exige estudio, higiene, esfuerzo, desinterés, generosidad, aborrecimiento de los placeres ilícitos, rectitud de vida... y a todo eso, vais en vías de conseguir, es decir, lo habeis ya, en parte conseguido, alistandoos en las filas de la Federación deportivo-católica de Exploradores.

Observando, severa e imparcialmente el auge que toma en Mallorca esta benemérita Institución i el sentido católico que la informa, no es aventurado decir que la Providencia divina parece quiere servirse de ella para llevar a cabo la regeneración de la moderna juventud, digna de mejor suerte. Ella enseña a nuestros jóvenes todas las virtudes morales y cívicas que han de hacerles hombres, que han de hacerles soldados defensores de la Religión y de la Patria. Ella les inculca el más acendrado amor a la Bandera española...

El amor a la Bandera!... Aun lo recordamos con fruición. Nos hallábamos accidentalmente en Sóller el mismo día que allí fuistéis. Observamos vuestro entusiasmo... ¡Reparamos en vuestros semblantes huellas de emociones puras, de emociones santas... y lo adivinamos enseguida... Era que acababais de asistir a la Jura de la Bandera de vuestros camaradas... Era que acababais de oír de labios elocuentes el mejor panegírico de nuestro emblema nacional, de nuestro pabellón gloriosísimo, tejido solamente por la mano de la creencia con el oro del patriotismo...

Entonces, al observar vuestros entusiasmos, al notar como vuestros corazones, caldeados en un mismo amor, suspiraban al unisono por una misma causa, no pudimos menos de ver asomarse, para nuestra ciudad, consolador y esperanzador, un rayo de luz...; porque en vosotros y en los que os seguirian veriamos surgir ya de entre los escombros de la indiferencia, de la apatía, de la inercia, una nueva generación de jóvenes inquenses, regenerada, vigorosa, bien templada, creyente, que, lejos de ha'lar gusto en los falsos placeres mundanales, sabría saborear los goces puros de

la Religión, sabria impregnarse del verdadero amor a la Patria; y con su juventud y con su inteligencia y con su audacia bien dirigida, sabria conducir a la nueva sociedad por los senderos del deber, de la cultura, de la civilización, siempre a la luz de los dogmas infatigables de nuestra Fe sacrosanta...

¡Por Dios y por la Patria, jóvenes Exploradores de Inca: siempre adelante!

J. A. Pbro.

Inca 25-5-16.

Festa de l'Unitat Catalana

El gran triomf que tengué en les eleccions de diputats a corts «La Lliga Regionalista», de Barcelona, diumenge's ve coronat de nous llorers i nous esclataments d'entusiasme en la festa de la Unitat Catalana que es celebrà en afirmació nacionalista.

La festa consistí en un mitjà-assamblea an el «Palau de la Música Catalana» que's vé tot reple d'energía masculina, i un dinar an el Parc Güell de 5.000 cuberts, celebrat tot a la una amb la major civilitat i entusiasme, a mig d'una natura exuberant de verdor i de flors d'aquells artístics jardins. ¡5.000 cuberts!! com qui no dir res. ¿Vos heu fet carreg de lo que significa omplir 5.000 boques masculines d'una yegada? Solament a Barcelona saben organisar actes tant grandiosos i solemniais.

E-hi acudiren representacions de totes les comarques de Catalunya. Nostro distinguit amic, D. Ignaci Forteza Rei, s'hi espixà duquent la representació dels regionalistes de Mallorca i n'és vengut entusiasmadíssim d'aquella organissació i d'aquell moviment patriòtic ple de vida i d'idealitat de nostres germans de raça.

A la assamblea parlaren els caporals regionalistes Senyors Rahola, Ventosa i Calvell, i Cambó. Dits oradors foren bastant radicals en el sentit nacionalista, cosa molt natural i posada en raó atenent a l'estat de coses de la política espanyola i del centralisme ensorbidor que tanca les portes a les aspiracions salvadores de Catalunya.

An el dinar o apè, feren us de la paraula els Senyors Bofill i Matas, Massó, Albalfull, Morrrera i Galicia, Puig i Cadafach, Vallés i Pujals, Puig de la Bellacasa, Rusinyol, Cambó, i N'Abanal. Tots cosa grossa ferm: diputats a Corts o provincials, Presidents d'entitats de La Lliga i retgadors, porta-veus del regionalisme an els Ajuntaments.

L'acte s'acabà entre visques a la Patria i als homos capdals de «La Lliga». L'entusiasme no s'acabava mai, com tampoc s'acabà el vi a les botelles de la gran taulada.

Mes tart, a «La Lliga» e-hi va haver una interminable recepció de les comissions dels pobles forans acompanyades de llurs Balles o retgadors, diputats provincials, a Corts i Senadors, rebent En Prat de la Riba, En Cambó, N'Adabal i altres personatges immenses enhorabones dels comissionats que's desfeien d'entusiasme i encoratjament fins a les altes hores de la nit.

El Intervencionalisme Papal

PEL

DR. D. JOSEP TORRAS I BAGES.

Venal a nostra Llibreria a 20 cèntims.

Segon Concert Torrandell

Es celebrà aquest, diumenge passat, an el mateix local del Círcol d'obrer's catòlics.

La concurrència fong escasa. Sensa anar a remontar-mos a les diverses causes que pogueren influir amb això, consignam escuetament el fet. Que e-hi ha poca afició en nostra ciutat per la bona música, per la música clàssica, per les grans produccions dels grans mestres, creim ningú mos ho negarà.

Si s'hagués tractat de anar a sentir la *Viuda Alegre* o qualque altra opereta d'En Lear, el local s'hagués omplert per ventura!.. I ara, comentaris a gust de cada cual.

A pesar de tot, el Sr. Torrandell pogué veure en la concurrència a un públic d'entusiastes, de fervorosos, de veritaders *dilettantes*.

El programa que desarrollà el concertista fong una prodigalitat gallarda de força i d'art. Per lo colossal de les seves peces i per la fama dels autors (Weber, Schuman, Bach, Mendelssohn, Grieg, Chopin, Torrandell, Liszt...) bastava per despertar més interès...

Amb ell pogué el Sr. Torrandell acabar de revelar-se, aquí, com a pianista de genial volada. Amb ell posà de relleu la sobrania—per dir-ho així—que exerceix damunt l'instrument, el seu tecnicisme admirable, fruit, primerament, de una labor titànica, d'una voluntat férrea; i en segon lloc, d'una sàbia direcció artística, que l'ha anada depurant de cada dia més, i que li ha arribat a proporcionar aquelles cualitats extremes, que fan el *virtuós* del piano; meta a on molts pocs e-hi arriben... Però entrem ja a fer un breu anàlisis de cada una de les peces del concert i de l'interpretació del concertista.

La magnífica *Sonata en la bemol major de Weber* constituí una primera part del programa, immillorable. La digué amb tal pulcritut, principalment en el *Menuetto capriccioso* i en el *Rondo*, que mos semblava llavors veure flotar per aquell ambient armònic, d'una puresa musical idealíssima, el geni mateix d'aquell gran romàntic, precursor de l'obra wagneriana, segons la crítica. La música de *Weber*, com cap altra, despertà en l'imaginació un mon legendari, eco de les tradicions populars, romàniques, heròiques i fantàstiques del país del Nord. Sens parlar del modo admirable amb que *Weber* va saber condensar aquestes concepcions poètiques en el gènere de l'òpera, com per exemple, en *Freischütz* o *Oberon*, allà a on es trasllueixen més, en el camp de les seves composicions pianístiques, és en aquesta excelsa *sonata 2.ª*... I amb ella, coronada amb forts picaments de mans, quedà executada la primera part del programa.

L'insigne capdill de l'escola romàntica musical alemana, el finíssim *Schumann*, obrí la segona part, amb una de ses *Novel·letes*. La seva forma refinada i sutil, la seva sensillès distinguida i l'extraordinària intensitat del seu sentiment, deixà embadalit al auditori. Sens dupta, fong escrita en una de les seves hores de tendresa... ¡Quina música més fresca, més exquisida la d'En *Schumann*! En ella tot és pensament musical; res de reple, res de virtuositat, per a conseguir l'efecte... Seguí després la *Romansa sens paraules* del compositor norueg *En Grieg*, autor vigorós, reflexiu, de factura altament fantàstica... I amb això arribà el concertista al *Somni d'una nit*

d'estiu del gran *Mendelssohn*, una de les peces que més mos delitaren.

Mendelssohn, el somniador sempre inspirat, ocupa indiscutiblement un lloc privilegiat en l'Història de la música. Ses seves composicions que guarden parentesc amb les dels seus predecessors Bach, Haydn i Mozart, se fan sumament simpàtiques per la correcció de les seves formes, per l'elegància de la seva estructura... L'estructura d'aquest *Scherzo* és sempre igual, continua: pareix tota d'una tirada. Dins el gènere *sinfònic* es de lo més deliciós. Ses seves filigranes, que semblen revolotejaments en espiral, encanten sempre. En Torrandell la domina an aquesta peça... Recordam que en posteriors concerts l'ha tenguda que repetir casi sempre...

¿Que dirém de la *Gavota d'En Bach*? Parlar molt d'aquest Pare de la música (*primus inter pares*), seria casi irrespectuós. Perque les obres d'En Bach no se poren judicar. Estan per damunt tota crítica. Basta dir, que cada una de les seves peces és un model; en elles no e-hi ha res que corregir, no e-hi ha cap vulgaritat. Tot el seu edifici és de marmol i les columnes d'aquest son del or més pur. Diguent que a la música d'En Bach l'anomenen «*La Bíblia i el Sancta Sanctorum* de l'art divinal,» està dit tot... I de quina manera l'interpretà el Sr. Torrandell en la *Gavota*! Aquells gemecs, aquelles interrogacions (nostros això les deim, perque par que e hu siguen) que se destaquen en ella i que formant la part *temàtica*, s'repeteixen més de quinze vegades (de quina manera cautiven l'ànima!). I finalment, vengueren la *Polonesa 1.ª* i la *Balada en sol menor de Chopin*, amb les que quedà acabada la 2.ª part del programa.

D'En *Chopin*, mos n'ocuparem en la resenya del primer concert. Per això i per no esser interminables, direm sols l'efecte que produiren les seves dues obres. Perque d'En *Chopin* poriem omplir pàgines i més pàgines...

La *Polonesa* fong dita admirablement. Però sobre-tot la *Balada*. Aquí l'entusiasme del públic es desbordà. Aquesta gran pàgina musical requereix l'alternada conjunció de la més perfecta virtuositat amb la dolçura de l'interpretació. En ella va fer alard d'execució el Sr. Torrandell. La segona part, el cèlebre passatge de octaves alternades, que amb les dues mans pujaven i devallaven de *semitó a semitó* fong la *dernière parole*.

El públic les aplaudí llargament, fent-lo sortir per dues vegades al escenari.

De la tercera part del programa, dues retxes sols de la *Rapsodia* de Liszt. D'En Torrandell compositor, mos n'ocuparem an el nombre següent, perque mos hem allargat desmesuradament...

La *Rapsodia 2.ª* de Liszt tal volta és la peça musical que interpreta millor el concertista. Llástima no dispongués llavors d'un piano més digne d'ell! No obstant sabé salvar totes les deficiències, principalment de pulsació, del instrument, diguent-la admirablement. Totes les filigranes, tots els matisos que altres voltes, executant-la, li hem vist fer, totes relluiren de bell nou. Una perillongada ovació afeugà les derretes notes...

El selecte públic emocionat pasà a felicitar al Concertista, per l'esforçat treball d'aquella vesprada. I nostros li repetim també desde aquestes columnes, la més coral enhorabona.

UN FILARMONIC.

IMUIRA LA FLESTOMIA!

Aquest crit de sant extermini que s'és sentit per molts de pobles de Mallorca, ressonarà potent a una de ses plasses de Sineu, dia 1 de juny.

La Lliga del Bon Mot de Mallorca hei ha de celebrar un grandió aplec per desterrar lluny de noltros les flestomies, renécs i males paraules.

Així com els conradors arrebossen el jui de dins els sembrats, noltros hem d'arrebassar de dins Mallorca el jui del mal parlar que mos deshonra.

La flestomia es llevor d'incultura i per tant l'hem de destruir si volèm esser verdaerament civilisats, adelantats y progressius. Per conseguir-ho es precis que mos ajuntem els homos de totes les idees, de tots els programes i de tots els estaments socials.

A tots vos convida la Lliga del Bon Mot de Mallorca per assistir an el grandió aplec que's celebrarà a Sineu el dia 1 de juny el capvespre, esperant que no n'hi faltarà cap d'homo honrat a tan important manifestació de cultura, per juramentarmos a desterrar molt lluny de noltros la flestomia i el mal parlar

Cronicó d'Inca

Dia 20—Degut a les gestions del Sr. Bal'le D. Domingo Alzina, la carn ha baixada un real per Kilo. Ara l'anyell se paga a 2 ptes.

Dia 21—A Sant Francesc se fa la festa del Mes de Maria, L'altar de la Verge apareix endiumenjat de lo milló amb llums i flors. A l'ofici predica Mossèn Crespí de Sineu. Després de la solemne funció mariana del cap-vespre es celebrà la profesio a la Tercera Orde de moltíssimes Terciaries novicies.

—A les 10 del matí, a la societat la Constancia, els mestres nacionals del partit, tenen una reunió per tractar d'assuntos de la associació del Megisteris

—Els Exploradors d'Inca amb el tren de les 12 i 45, i en número d'una cincuentena marxan a Binisalem a on s'hi fa la festa de La Promesa.

—El vespre an. el Círcol d'Obrers Catòlics tengué lloch el segon concert que el Mestre i concitadà nostros D. Antoni Torrandell mós donà. El Cronista que no enten en música no va fer més que beure glop a glop la pura i cristalina aigua que aquest riu de etzecució i art per ses seves polides mans anava regalimant.

Dia 25— Per medi d'una crida es fa a saber d'ordre del Sr. Bal'le que dimecres prop-venent se farà el mercat amb motiu d'esser dijous la festa de l'Ascenció.

VARIES

Diumenge es presentà an aquesta Redacció Mestre Vicens Villalonga, Empresari de la casa i de la plassa del mercat del bestia, i, referint-se a una parrafada de la Crònica d'Inca, mos digué, beu covent, que no mos tornassem posar pus amb ell, publicant que dita casa era pagada pels catòlics, perque era pagada seva, i seva era la casa, mentres l'Ajuntament no li doni lo que li deu d'ella.

Noltros entenem que'l Municipi no li deu, per aqueix cantó, cap centim; sinó que l'Ajuntament li té arrendada per 8 anys la plassa del bestia, a pagà a la bastreta, amb la casa que. en efecte, ha construïda el Sr. Villalonga.

I si la casa és del Municipi, els catòlics que no volen ball d'aferrat as-mig de la plassa pública també e-hi tenim la nostra participació.

Per la Pelegrinació Franciscana a Nira. Sra. de la Bona Pau, de Montuiri, hi ha prou anima-

ció entre'ls Terciaris d'Inca. Demà a les tres de sa matinada partiràn de Sant Francesc amb una quinzena de carruatges.

Dijous festividat de l'Ascenció del Senyor, seguint la costum tradicional, es celebrarà la solemníssima festa del Sant Cristó d'Inca, predicant a l'ofici Mossèn Lluís Crespí.

Hem rebut del Bal'le de Ciutat. D. Nicolau Alemany i Pujol, una copia de la carta referent al projecte de mancomunitat dirigida an els Bal'les dels Ajuntaments de aquesta Provincia, encarregan-nos que donem nostra opinió a la il·lustre Corporació Municipal de Ciutat, respecte materia tant important pel desplaçament i prosperitat de les Balears.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	85'00	el quintà
Blat	a	22'50	la cortera
Xexa	a	23'00	id.
Sivada	a	10'50	id.
Id. forastera	a	10'00	id.
Ordi	a	12'50	id.
id. foraster	a	12'75	id.
Faves pera cuinar	a	28'00	id.
id. ordinarias	a	24'00	id.
id. per bestia	a	23'00	id.
Blat de les Indies	a	24'00	id.
Fasols	a	34'00	id.
Monjetes de confit	a	40'00	id.
Id. Blanques	a	39'00	id.
Siurons	a	30'00	id.
Garroves	a	00'00	id.

PREPARACION

PARA INGRESO EN LA 2.ª ENSEÑANZA

1.ª	2.ª
Nociones de Geografía sobre el mapa por D. JUAN GRAU PUJOL	Nociones generales de conocimientos útiles por D. PEDRO RIBER.

CAUDERNO 1.º

SE VENDE EN ESTA LIBRERÍA.

LLIBRERIA

CARRER DE LA MURTA, 5—INCA

Deverses Obres. Rebudes

RUDIMENTOS de Castellano y Gramática latina Completa para Seminarios y demás centros docentes de España y América por el Lic. D. Antonio Reixach Pbro. profesor de latin en el Seminario de Vich.

TRATADO de Patología y Terapéutica especiales de las enfermedades internas para estudiantes y médicos por el Dr. Adolfo Strümpell Profesor y Director de la Clínica médica de la Universidad de Leipzig, traducido directamente de la última edición alemana por el Dr. Pedro Farreras Jefe del Laboratorio de Bacteriología y análisis del hospital Militar de Barcelona (Volumen primero con 97 figuras y 3 láminas intercaladas en el texto y volumen segundo con 129 figuras y 3 láminas).

Obres Completas de Mossèn Jacint Verdaguer, edició popular, volum XXV FOLK-LORE—40 cèntims.

ENCICLOPEDIA JURIDICA ESPAÑOLA — Tomo décimosexto — Barcelona, Francisco Seix, Editor.

P. H. Didón de la Orden de Hermanos Predicadores, JESUCRISTO, Traducción de D. Enrique Alvarez Leyva, prólogo de D. Pascual Boronat Pbro., Académico C. de la Historia—2 tomos—Con censura eclesiástica.

LECTURA POPULAR, Biblioteca d'autors catalans. A 10 cèntims l'exemplar.
159, Los Precursors, D. Bonaventura C. Aribau—poesies.
159, D. Alfons Maseras.—Contes i Croquis
160, D. Francesc Badenes—poesies.
161, D. Lluís Cuchet—Patria, Fe i Amor.

Tip. M. Durán.—Inca.

MANUEL PLAZA

SASTRE

OFRECE UN ABONITA COLECCION DE GÉNEROS PARA LA TEMPORADA DE PRIMAVERA

Y VERANO

■ CALLE CADENA ESQUINA PLAZA SANTA EULALIA ■

PALMA